

Sygn. akt V KK 131/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

w sprawie **G. U.**,

o wydanie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 maja 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym kasacją postanowieniem Sąd Rejonowy w Z. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego, który miałby obejmować kary orzeczone pięcioma wyrokami Sądu Rejonowego – w sprawach: II K 1022/10, II K 1348/10, II K 1598/10, II K 347/11 i II K 2559/10 oraz jednym wyrokiem Sądu Rejonowego – II K 114/12. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że wprowadzie wszystkie przestępstwa, których dotyczyły powyższe skazania spełniają przewidziany w art. 85 k.k. chronologiczny warunek zbiegu realnego, to jednak ze względu na orzeczenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz bez takiego zawieszenia, a nadto wobec faktu, iż czyny popełnione zostały przed wejściem w życie przepisu art. 89 § 1a k.k., nie było podstaw do wydania wyroku łącznego. Sąd *a quo* zaznaczył przy

tym, że skazanie w sprawie II K 1348/10 na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności uniemożliwiło orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 89 § 1 k.k.

Postanowienie to, bez zaskarżenia, uprawomocniło się dnia 13 czerwca 2013r.

Kasację od postanowienia Sądu Rejonowego, na korzyść G. U., wniósł Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa procesowego – art. 572 k.p.k. – polegającego na niezasadnym umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sytuacji, gdy spełnione zostały przesłanki określone w art. 85 k.k., umożliwiające orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności w odniesieniu do skazań z wyroków Sądu Rejonowego o sygn. II K 1022/10, II K 1348/10 oraz o sygn. II K 114/12.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Treść art. 569 § 1 k.p.k. przesądza o tym, że wydanie wyroku łącznego jest obligatoryjne, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Warunki te przewidziane zostały w przepisach rozdziału IX k.k. i ich spełnienie nie pozostawia sądowi wyboru co do konieczności wydania wyroku łącznego.

Niewątpliwie trafnie Sąd Rejonowy dostrzegł, że wszystkie prawomocnie przypisane sześcioma wyrokami G. U. przestępstwa spełniły chronologiczny warunek przewidziany w art. 85 k.k. Wszystkie te przestępstwa popełnione bowiem zostały przed dniem 23 czerwca 2010r., kiedy to zapadł pierwszy wyrok skazujący w sprawie Sądu Rejonowego o sygnaturze II K 1022/10. Jednocześnie wszystkie te przestępstwa popełnione zostały przed wejściem w życie art. 89 § 1a k.k., to jest przed dniem 8 czerwca 2010r., a więc przepis art. 4 § 1 k.k., uniemożliwiał zastosowanie tego pierwszego.

Niemniej, Sąd Rejonowy pominął, że w dwóch sprawach Sądu Rejonowego – II K 1022/10 oraz II K 1348/10 – prawomocnie zarządzono wykonanie kar pozbawienia wolności (k.38 i k. 41), a w sprawie Sądu Rejonowego II K 114/12 orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Stąd też, jak trafnie wskazywał autor kasacji, nie było prawnych przeszkód do objęcia wyrokiem łącznym kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami. Umorzenie zatem postępowania w tym zakresie w rażącym stopniu naruszało przepis art. 572 k.p.k., a jednocześnie przepis art. 85 k.k.

Podobnie sytuacja procesowa przedstawiała się w odniesieniu do pozostałych trzech skazań wyrokami Sądu Rejonowego w sprawach II K 1598/10, II K 347/11 oraz II K 2559/10. Nie ma prawnych przeszkód do orzeczenia wyrokiem łącznym dwóch (czy więcej) kar łącznych, z których jedna byłaby karą bezwzględną, a druga z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W takich jednak przypadkach konieczne jest dokonanie jednoznacznych ustaleń, czy poszczególne skazania nie uległy zatarciu, z uwzględnieniem regulacji przewidzianej w art. 76 § 1 i 2 k.k. Zatarcie skazania z mocy prawa stanowi oczywiście przesłankę uniemożliwiającą jego objęcie wyrokiem łącznym, a stan ten oceniać trzeba na moment orzekania o wyroku łącznym.

W tym stanie sprawy zarzuty podniesione w kasacji Prokuratora Generalnego uznać należało za oczywiście zasadne, podobnie jak wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W jego toku Sąd Rejonowy zobowiązany będzie do uwzględnienia wskazań zawartych w niniejszym uzasadnieniu, nie tracąc z pola widzenia kierunku wniesionej kasacji – na korzyść G. U.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.